

Бурлака Оксенія

Б91 Непотрібні : повість-трилер / Оксенія Бурлака. — Київ :
ВЦ «Академія», 2024. — 160 с.
ISBN 978-966-580-722-3

Смерть чигає на Лекса й Дару за кожним деревом і кущем. Вони стали здобиччю для багатих покидьків, які влаштували собі забаву — полювання на людей. Та врятуватися від негідників — це ще не все: загроза не стала меншою і після того, як вони вибралися з лісу.

УДК 821.161.2-31

Літературно-художнє видання

БУРЛАКА Оксенія

Непотрібні

Повість-трилер

Редактор Г. Т. Сенькович
Коректор Т. А. Дічевська
Комп'ютерна верстка Є. М. Байдюка
Графічна робота на палітурці А. С. Шавлач
Формат 60x84/16. Ум. друк. арк. 9,3. Зам.
Наклад 1000 прим. Зам. № ЗК-007898

Видавничий центр «Академія»,
03057, м. Київ, вул. Олександра Довженка, б. 3.
Тел./факс: (044) 456-84-63.
E-mail: academia.book@gmail.com
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
серія ДК № 7175 від 02.11.2020 р.

Видруковано в АТ «Харківська книжкова фабрика "Глобус"
корпоративне підприємство ДАК "Укрвидавполіграфія",
вул. Різдва, 11, м. Харків, 61011.
Свідоцтво серія ДК № 7032 від 27.12.2019 р.

© Бурлака Оксенія, 2024
© Шавлач Алевтина, графічна
робота на палітурці, 2024

ISBN 978-966-580-722-3

ДАРА

Сиджу за розкладним столиком і борюся із задачею з тригонометрії, але нічого не виходить, бо мій дворічний братик кричить увесь час. А вітчимові по барабану, що з ним. Він, ковтаючи пиво з пляшки, дивиться телек. Якесь тупе ток-шоу йому цікавіше, ніж рідний син. Я спостерігаю мовчки й починаю кипіти від злості. Принципово не втручаюся, бо скільки можна? Я ж не нянька — нікому нічого не винна. Мені уроки треба вчити, але в цьому дурдомі хіба можна зосередитися? Одна частина мене поривається заспокоїти малого, а інша — хоч якось провчити цього грюбаного мудака, який украй обнаглів зі своїм егоїзмом-пофігізмом. Кімната на сімнадцять метрів і манюня кухня — так і живемо.

З коридора долинув приглушений скрегіт замків — мама повернулася від лікаря. Вибігла до неї, обійняла. Відчула запах, притаманний лише їй. Заплющивши очі, вдихнула на повні груди. Вона пригорнула мене до себе, і я вперлася у пружний округлий живіт. Там моя сестричка. Зовсім скоро в цій квартирці стане ще тісніше. Не знаю, як воно буде, але нічого не вдієш: доведеться миритися з усім цим божевіллям.

(5)

Мамине життя котиться у прірву, а вона й не пручається. Ще й мене тягне за собою. Якби моя воля — утекла б кудись. Мені багато не треба: свою кімнату й тишу. Я би вчилася, вступила в університет, потім знайшла б гарну роботу. Читала б книги й ніколи не підпускала до себе чоловіків. Від них — тільки проблеми.

Підіймаю голову і стикаюся із втомленим, вигорілим маминим поглядом. Вона повільно сідає на пуф, а я мовчки опускаюся на коліна й розстібаю їй чоботи. Ноги набрякли, блискавка мало не луснула, каблук стерся вщент, носок облущився. Треба їх здати в ремонт, а краще — узагалі викинути на смітник. І старі чоботи, і чоловіка-бовдура, який навіть не ворухнувся, щоб зустріти вагітну дружину.

— Даро, ну як ти? — прошепотіла вона, ніжно поправляючи моє довге каштанове волосся.

— Так собі. Намагаюся уроки зробити...

Усе в мені кричало від розпачу, та я намагалася тримати себе в руках. Толку від того, що зірвуся... Ну пожалюся, і що зміниться? Опусумові (так почала його називати подумки, бо дрібні рідкі зуби робили його обличчя огидним) по цимбалах, а мамі нервувати не можна.

— І як успіхи?

— Якось не дуже виходить під плач Климка і шум телевізора, — не втрималася.

Мама зітхнула, опустивши очі, — їй ніяково переді мною. А мені жаль, що вона так легко здалася обста-

винам і навіть не намагається поборотися за себе. Не розумію, як вона могла вляпатися в таке лайно.

З кімнати вибіг малий і застрибнув мамі на руки.

— Боже, ти ж увесь мокрий, зайчику, — мама поставила його на підлогу.

Мені стало соромно, що не змінила йому колготки.

— Ма, пробач, — прошепотіла винувато.

— Вітя! — крикнула вона, але відповіді не було.

Мама встала, відчинила двері до кімнати. У мене стиснулося все всередині, бо знаю, чим це може скінчитися.

— Малий увесь мокрий. Ти що, не бачиш? — сердито дорікнула.

— То переодягни, — гримнув.

— А ти не міг?

— Чуєш, не колупай мене, — зірвався на крик. — Чо ти мозок мені видаєш — нема інших справ? — так зневажливо, ніби до таргана, що бігає під ногами.

Мама мовчки вийшла з кімнати, певне, зрозумівши, що жодні слова нічого не змінять. Покірно понесла Климка до ванної.

Я відчула нестримне бажання видряпати вітчимові очі. Ненавиділа себе за безсилля. Здається, ті самі відчуття клекотіли й у маминих грудях. Але я б давно на її місці зламалася, а вона якось тримається. Принаймні вдає.

— Ти мій малесенький, зараз покупаю, у чистеньке одягну, і будемо збиратися спатки, — ангельським голосом заспокоювала вона малюка.

(6)

(7)

— Давай допоможу, — я забрала з її рук мокрі речі.

Увімкнула воду й почала їх прати в раковині умивальника. Мама тим часом заходилася мити Кліма, наспівуючи. На душі відразу потепліло, і у ванній кімнаті запанувала тиха сімейна ідилія. Навіть не хотілося виходити звідти. Але довелося, бо Опусумові, бач, захотілося в туалет. Він ніби був народжений, щоб псувати іншим життя і миті радості. Ми перебралися в кухню.

Мама одягла Климка в піжаму і вклала в ліжечко, що стояло в кутку, біля холодильника. Дала телефон, увімкнула мультик і взялася чистити картоплю.

(8) Я сіла за стіл. Мама поклала три цибулини переді мною й попросила обібрати з них лущиння. На вечерю знову буде смажена картопля — грошей не вистачає, а оцей «багатодітний татусь» навіть не намагається знайти роботу. Живемо на мамину мізерну зарплату й декретні. До декрету вона працювала вчителькою літератури (правда, не в моїй школі, в іншій, через дорогу). Мама дуже любила свою роботу. А тепер сумує за тією рутиною і колишнім життям. Я її розумію.

— Що лікарі кажуть? — спитала я, примружуючись, — сік цибулі потрапив в очі.

Мама, трохи помовчавши, тихо відповіла:

— Дитя лежить ніжками вперед. Можливо, доведеться робити кесарів розтин. Це ризиковано й дорого. Не знаю... Але як буде, так буде, — промовила приречено.

— Бля-я-яха, то погано, — протягнула я сумно.

Я багато вже знала про такі проблеми, бо вітчим часто в різні ток-шоу втикає, а я мимоволі слухаю про сімейні драми, та й дома такого вистачає.

— Що за слова такі, Даро? Тобі вони зовсім не личать. Треба стежити за своєю мовою, — «включила» вчительку.

— Вибач, — я опустила голову, хоча то була найменша проблема, яка мала б її хвилювати.

Моя мама не заслужила, щоб об неї витирали ноги. Але вона не вміє постояти за себе. Її покірність мене вбиває. Іноді так серджусь, що хочеться накинутися на неї, накричати, щоб нікому не дозволяла так жорстоко із собою поводитися. Часом злюся і на себе, бо ж нічого не робила на її захист. Кілька разів на моїх очах вітчим бив її, а я перелякано сиділа в куточку. Він був п'яний, а мама щось «не так сказала».

Ніяк не можу зрозуміти, де вона його відкопала. Навіщо цей непотріб з кісток і жиру взагалі з'явився в нашому житті?

— А у тебе як день? — мама змінила тему, мабуть, навмисно.

— Як завжди, — пробурмотіла, віддаючи їй почищену цибулю.

Толку від того, що скажу, як мені насправді. Що вже три роки, відколи в нас поселився її Вітя, мені дома незатишно, гидко, а інколи страшно. Але мені нікуди звідси піти й не хочеться сюди повертатися.

Опусум з'явився в нашому житті як вірус грипу. Раптово. Спочатку був дуже милий.

(9)

— О, дівчатка, та вам тут конче допомога потрібна, — заявив мало не з порога і справді взявся за роботу: лампочку поміняв, на кухні дверцята попідкручував, бачок унітаза полагодив — приємним і хазяйновитим прикидався.

— Привіт, Даро! Ти ж любиш цукерочки, — фальшиво либився, простираючи пакуночок.

А я усміхалася у відповідь, думаючи: «Наче нічого такий... Мамі подобається, то й мені норм». Як же ми помилялися! Тоді я була мала і дурна. Усі мої подружки мали повноцінні сім'ї, а ми з мамою самі. Неповноцінні. Шкода було і їй, і себе. От я і втішилася, що ми станемо як всі — «родиною». Навіть мамі казала: «Ти можеш знайти собі чоловіка, я хочу мати тата, хочу справжню сім'ю». Зараз думаю: яка наївність. Мабуть, їй було боляче оте все слухати. Почуваюся винною, та що тепер зробиш.

Після тих підкатів мама клюнула на «вудочку» й втрапила в пастку. На самому початку «роману» завагітніла, Опусум переїхав до нас жити. І все пішло шкереберть. Хазяйновитість, подарунки й ніжність кудись поділися. Почали вилазити всі його таргани. Лінувався, рідко мився, єдине хобі — телевізор. А коли в нас щось ламалося, доводилося довго просити. Та якщо вже «король» урешті-решт докладав руки до чогось, то потім тиждень ходив з таким виглядом, ніби в Діснейленд нас звозив. Що більшим ставав мамин живіт, то хамовитішим і лінівитішим ставав Опусум. Тоді він ще працював на СТО, з якого його зі скандалом вигнали.

Коли народився Климчик, він став наполягати, що треба розписатися, бо «дитина має рости в повній сім'ї» і бла-бла-бла, то й мама повелася на чергову маніпуляцію. Зробила все так, як той хотів. А Опусум із кожним днем нахабнішав. Умудрявся ще й нарікати, що квартира, бач, йому замала. Сучий син. Мама старалася знайти підхід до нього, але толку нуль. Одного разу зірвалася і почала виганяти з дому. Усе закінчилося для неї ляпасом і безцеремонним «заткнися». Тоді ми обидві зрозуміли, у що влипли.

Мама гірко плакала у ванній кімнаті, шепотіла: «Я не хочу так, не хочу... Краще померти». А я заспокоювала її, як уміла, — гладила, витирала сльози. І ніяк не могла їй сказати: «Мам, усе буде добре», бо нічого доброго для нас не бачила. Ніколи не думала, що якийсь нікчемний чоловічок може вкрасти все хороше з нашого життя. У цій маленькій квартирі ми вже не почувалися вдома. Я ненавиділа вітчима й боялася його, але стримувалася, щоб не зробити боляче мамі. Подумки вганяла в ненависне пузо Опусума всі ножі, що були в нас на кухні. Інколи мені здавалося, що я на це здатна в реалі.

Наступним ляпасом долі стала друга вагітність мами. Для мене то був шок. Я вже й на маму розізлилася: ну як так, навіщо вона й далі поглиблює проблему? П'ятеро в такій маленькій кімнаті! Жах якийсь!

— Мам, може, продамо квартиру й кудись утечемо?

У моїй голові крутились якісь крейзі-ідеї про те, як здихатися вітчима, але всі вони не подобалися мамі.